

Годишнътъ абонаментъ е 3 лева,
за странство 6 лева.

II-та година започва отъ ибисецъ
октомврий, годишно 50 брои.
ОБЯВЛЕНИЯ И РЕКЛАМИ

Търговски, частни, свадбени
и пр. по споразумение.

Приставски на III и IV стр.
по 6 ст. на дума—двукратно,
а единократно—4 ст. на дума.

НИШАВА

Седмиченъ Независимъ В-къ.

Редакторъ—Стопанинъ: М. Хаджиевъ.

Всичко що се отнася до в-ка:
ръкописи, писма, пари и пр.
да се адресиратъ до редакция
в. „НИШАВА“—Царибродъ.

За частни дописки се плаща

Ръкописи не се връщатъ

Неплатени пари не се приематъ.

Единъ брой 5 стот.

Методи Георгиевъ

програм. учители

ДАВА ЧАСТНИ УРОЦИ ПО АРИТМЕТИКА.

Абонирайтъ се за седмичното илюстровано списание „Изъ живота“

Първи номеръ 1911 год. въ списанието
ще се пишатъ статии отъ политически, социално-икономически, исторически, възпитателенъ, семеенъ характеръ. Ще се комбиниратъ избрани разкази на писатели отъ всички страни.

Ще се даватъ съдължения по събиблия и
огъ целия същъ и България (съчинени)
Въ театралния отдѣлъ ще се поместятъ
критики парху драми и сцени и ще се даватъ
известия за новонастъпливи първоклассни
песни.

Прѣзъ 1911 г. почва да се печатъ въ
сокохудожествения романъ

„Чудесата на Антихриста“
отъ С. ЛАГЕРЛОВЪ

и дневната психологическа поема
„Подъ Черното Расо“
отъ ТИМКОВСКИ.

Дава безплатна премия романа „ГЛО-
РИЯ“, който отътъло струва 250 л. лв.

Прѣорганизира списанието и на селските
учители, свещеници, кръщими и интелек-
туални четци, въ което ще намерятъ полезенъ
чтиво и употребленето въ него време ще
има бъдже възнаграждение.

Всеки брой отъдѣли 10 ст., а за
годишно, който предплата, 6 лева.

За Царибродъ и околните абониране
и продажба въ ред на в. „Нишава“—
Царибродъ.

М. Георгиевъ.

Нѣколко думи за юнашките организации.

Това, което училището не може
да постигне съ физическото въз-
питание, всички ще намерятъ въ тия
дѣства. Слѣдъ неуморения трудъ на
занаятчиите, търговеца, чиновника
и пр., въ задушливите дюгови, или
на писмената маса, чистия въз-
духъ и рационалните упражнения,
ще набавятъ изхабената му енер-
гия, която винаги заема първо
мѣсто въ живота на човѣка. Най-
сети въсъки трѣбва да дойде до
съзнанието, че е необходимо фи-
зическо развитие, защото „въ здра-
во тѣло, здравъ духъ“. Днесъ
поколението се израства; то е слабѣ.
На какво се дължи това?—Само
на едно; че въ днешния вѣкъ чо-
вѣкъ работи повече съ мисълта, от-
колкото съ тѣлото. Съ това азъ не-
искамъ да кажа, че трѣбва да се
откажемъ отъ всѣкаква мисловна
дѣятелност. Не. Винаги между тѣ-
лѣсното и физическо развитие трѣб-
ва да съществува единъ паралель,
който ще гарантира по дългото съ-
ществуване на човѣка.

Всѣкиму се вижда чудно запо-
много отъ стариги хора живѣять
дълги години и въобщѣ за по-дъл-
ги години се запазватъ. Това е
много лесно обяснимо. Още въ
древна Гърция, преди възхода, фи-
зическото възпитание и развитие
са играли еднаква роля съ душев-
ното въ всички обществени слоене.
Даже въ нѣкои гръцки области
физическото възпитание е било
главниятъ лостъ въ училищата и
държавна политика. Не е ли срамно
най-после че днесъ човѣкъ прѣ-
живѣва една 40 години? Защо е
това?—Защото на тѣлото не се о-
бръща абсолютно никакво внимание.
Намъ е по принтно да ходимъ
по кръчмитъ и тровимъ организъма
си, да дишаме прашния въздухъ
по улицата, да се занимаваме по
цѣли дни съ съмѣтките си, откол-
кото да отидемъ на игрището или на
полето и тамъ съ редица упражне-
ния да се развиваме и укрепяваме
тѣлото. Особено възрастните трѣб-
ва съ голѣма сериозностъ да на-
сочватъ своето внимание въ този
пътъ едно, за да даватъ примѣръ
на своето поколение и друго, да
бѫдатъ готови за всѣко обществено
прѣдприятие. Тази година се
поднови минало годишното дружес-
тво и ние всички негови ржково-
дители ще се поставимъ въ услу-
га на започнатото дѣло съ послед-
ни сили.

Не остава нищо друго, освѣнъ
всичките граждани да ни подкрепятъ
и всички заедно да оправдаемъ
нашиятъ усилия. Намъ ни е
тѣрѣ приятно, че мнозина отъ
гражданите се отзоваха на пока-
ната ни и желаемъ за въ бѫдеще
редовѣтъ на дружеството да се
сѫществи, да се усилиятъ и всички
ржка за ржка да се поставимъ въ
услуга на започнатото дѣло. Же-
лательно е всѣки да развие поши-
роката атракция между близките си
и да ги запишатъ членове. Нашата
дълбока вѣра е: че ще оправдаемъ
надѣждите и ще докажемъ, че и
Царибродъ може да бѫде центъръ
на култура, центъръ на обществена
и интимностъ, центъръ на всѣко
ищо, което може да принесе пол-
за на човѣка. Най посль трѣбва
да обѣрнемъ погледъ си на за-
падъ къмъ нашите събѣди, които не
са пропити отъ никакви благородни
цѣли, на които дружествата се на-
саждатъ отъ държавата и се подпо-
магатъ съ парич. и срѣдства, които
са разѣпени, разслабили, благо-
дарение на туй, че те сѫ из-
на шовинистическата политика. Ос-
вѣнътъ това, въ тѣхъ отсѫтствува
самознанието за физическо развитие
на първо място стои шовинисти-
чески интересъ. Нека видятъ хи-
лядите българи въ Пиротъ, Нишъ
и Врая, че България цѣвти и се
развива въ своя нормаленъ пътъ,
че нейнитъ граждани не се ржко-
водятъ отъ никакви завоевателни
стрѣмежи, а сѫ пропити отъ интим-

Обявление.

Извѣствамъ на почтателата си клиенти,
че въ модерния ми магазинъ въ с.
Долни Криводоль—царибродски доставяме
най нови манифактурни галантерийски и
бижутерии стоки голѣмъ изборъ мъжки и
женски ФЛАНЕЛИ разни оксфорти, зефи-
ри и доброкачествени платове и терзиински
стоки.

ПАМУЦИ за тѣчене платно; кремъ,
пудра, и сапуни; ржавици табакери, очила,
огледала, ребени, зебло за сламени
ши и пр. и пр. ЦІВНІ МНОГО ИЗНОСНИ.

Изработвамъ всѣкакъвъ видъ селски
дрѣхи, съ работа чиста и бърза. Заповѣ-
дайте и ще се увѣрите.

4 съ почитание: Иорданъ Ивановъ.

Владимир Т. Ахтаровъ
АДВОКАТЪ—ЮРИСТЪ

Приема да защищава всички граждани и углавни дѣла, предъ всички съдилища въ Царство България, както и да дава юридически съвети относно се до правата им интересуващи се лица.

Клиентът си приема въ advokatската кантора на бща си Тодоръ М. Ахтаровъ, улица пръстка № 37 до кожухарите.

София.

Издѣзна отъ печать.

Ръчника на чудните думи употребявани въ езика ни, отъ 32¹, коли въ 8⁰ елегантно подвързанъ, цѣна 4·50 л. съ поща 4·70 предварително изплатени, отскака 10% на книжаритъ по споразумение.

Ръчника е складиранъ въ хотелъ »Чикаго« въ София. Продана автора издателъ: 6—10 Я. Г. Пеновъ.

Внимание моля,

Захтина екстра, Маслини 1-о качество, Сусамово масло, Сардини, Хайверъ, Захаръ отъ Златна Прага, Оризъ пазарджиски, кафета разни, Кашканъ мъстенъ, сапуни: за пране; Марсилски Прогресъ и екстра, Медъ центръфуженъ и Газъ. Руска на дѣбно ще намерите при най износици цѣни въ новоотворената ми бакалница »КОМЪ« срещу Околийското управление.

Съ почитание:
Миронъ В. Болевски. 2

Овощари!

Ако имате нужда отъ човѣкъ, който да Ви облагородява разни дръжчета и по разни начини, съ сигурно прихващащо то се отнесете до Столия Трънски въ Царибрдъ, който има и калеми отъ разни сортове.

2

Подлистникъ.

Ив. Николовъ-(студентъ).

Грѣхътъ.

6.

ЯВЛЕНИЕ IV.

(Същите. Влизатъ Елена и Олга — облечени съ вкусъ; безъ шапки, заедно! Честито, честито!

Амалия и Райна. Благодаря. (съдатъ всички около голѣмата маса).

Елена. (къмъ Амалия). Амалио, по случай имения ти денъ моите искрени пожелания за радостни минути. Азъ ти завиждамъ! (всички се смятатъ).

Царибрдска Популарна Банка (Кредитно Кооперативно Д-во).

ПОКАНА

На основание чл. 32 отъ устава на Банката, Управителния съветъ на сѫщата, че има да покани Г-да г-да членовете на **общо годишно събрание**, което ще състои на 20 този въ 2 ч. следъ обядъ въ помещението на Прогимназията.

ДНЕВЕНЪ РЕДЪ:

1. Отчетъ за операциите на Банката за прѣзъ 1910 година.
2. Освобождение отъ отговорностъ досегашния Управителенъ Съветъ.
3. Утверждение бюджета за 1911 г. и
4. Избиране 3 членъ отъ Управителния съветъ, на мястото на изпълнителя по жребие, согласно чл. 41 отъ устава; както и на членове за сконтовъ и контроленъ съветъ.

Задълъжка. Ако на показаната дата по неявка на нуждното число членове, събранието не се състои, то се отлага за следната неделя 27 с. и. (чл. 35 отъ устава). Царибрдъ, 2 мартъ 1911 г.

Отъ управителния съветъ.

Изложението на своята съвестъ. При все, че у насъ държавата не поддържа подобни дружества, тъжимъ и се развиватъ свободно. Тъ кръпнатъ по влиянието на националната искра, която още не е изгасала въ большинството отъ българското гражданство.

Въ течението на разни година дружеството ще вземе активно участие въ уреждане дневни и вечерни увеселения; въ уреждане на екскурзии, вътръ и вънъ отъ България. Така че, намъ прѣдстои да се ръжонодимъ отъ искрени подбудженія, да сме далечъ отъ амбиции и интриги, да упражнимъ всичкото си външне нѣрху незаписалитъ се граждани, та по та-

къвъ начинъ да изпълнимъ своята задача на юнаци.

Нашето дружество ще бѫде щастливо, да посрѣща и изпрати всички юнашки дружество отъ България въ пътя имъ за Загребъ дѣто, на 25 августъ т. г., ще се състои всесоколски съборъ. За да изпълнимъ това си задълъжие тръбва сега да заработка тръсаво, неуморно и да покажемъ на българските юнаци, а така сѫщо на народъ братските славяни, че и въ пограничния малъкъ центъръ Царибрдъ има почва, има условия за животъ на дружество, въ сърдцето на който се таи физическа мощь, обществено сближение и горѣщъ патриотизъмъ!

Ив. Николовъ-(студентъ)

Нѣщо за хорото въ насъ.

2.

Освѣнъ тѣзи и др. много подобни случаи, които се явяватъ като почва за въръщането на умраза въсрѣдъ младите генерации и които ги отчуждаватъ въ тѣхните приятелски отношения, има и други случаи, които ме каратъ да мисля, че на хорото — дѣто всѣки трѣбва да се отчужди за минута отъ катадневния животъ — се практика разлика между богати и бѣдни. Би било желателно обстоятелството, щото да не се държи на общественото положение, поне на хорото, тѣй като нѣма никой да припечели или изгуби (ако може да става дума за това), ако бѫде хванатъ до по-бѣденъ (или по-бѣдна)

Олга. Каквато прѣчка да ѝ се представятъ, увѣрена съмъ, че ти ще ги надвие, защото напълно заслужава тая радостъ.

Амалия. (обърща се къмъ нея; съ смѣхъ) Струва ми се, че всичко това е много, защото този, който иска много да постигне, забравя себе си...

Елена. Значи вие се досътихте; толкозъ по хубаво! Защото избавихте насъ отъ неприятното положение да ви напомняме за радостта, която изпълни не само въсъ съ приятни бѣнове, но радва и насъ...

Олга. Да. И при това едно голямо щастие....

Амалия. (като се обърща къмъ Олга, а послѣ къмъ Райна—очу-

дена). Но азъ не ви разбираамъ.... За каква радостъ и какво щастие ми напомнигте, което ме е карало да мечтая за приятни бѣнове?... Да не бѫде за имения ми денъ..., че това е нѣщо обикновено — или пѣкъ нѣщо ново; въ всички случаи нѣщо не знамъ. Азъ ви моля да бѫдете тѣй добри да ни съобщите приятната радостъ!

Райна. (къмъ тѣхъ). И азъ сѫщо отъ своя страна... Право да ти кажа Елено, ти си много жестока за да имашъ търпение да ни мѫчишъ съ неоткриване на тайните и новините си. (всички се смятатъ).

Райна. (къмъ Олга). Вижъ колко се прѣструватъ.

Олга. Да. И искатъ старателно

5—6 минути.

Покрай спазването на тези условия, би било желателно, по възможност, избъгването стръменето да се играе до «своята симпатия», защото може би обекта (и субекта) на тая «своя симпатия» да има и други, които не е възможно да се знаят винаги и които, както и първите ще се стръмт да се хванат на същото място. А тоя именно стръмежът и няколкото играчи да се хванат на едно и също място, макарът това да не се чувствува толкова външно, предизвикава вътре външни борби отъ вътрешенъ характеръ. Тези вътре външни борби, предположения и мисли по отношение обекта, който беше предизвикалът — отъ една страна и по отношение на обекта къмъ когото се питае тая нравственъ егоизъмъ отъ друга страна, поддържат постоянно въ напрежение тъхните интелектуални и физически състояния, а често пак докарватъ изтощаване и отчайние. И това желание на предпочитание и изпълване докарватъ неразбории. Макаръ и редки тези случаи, които външно не донасятъ нищо за лошия начинъ на хорото, тъ се чувствува само отъ заинтересованите. А тъ не сѫ малко. Това «чувство» е по лошо отколкото видимите неразбории на хорото. Мнозина сѫ ония, които по една или друга причина изостанали и не сварили да се хванатъ тамъ дѣто искатъ, гледатъ по всѣкакъвъ начинъ да прѣкъснатъ хорото, за да могатъ да удовлетворятъ своята ревност и накърнено честолюбие съ обстоятелството, че и «застливатъ» (ако това е щастие) въ това отношение не ще могатъ да използватъ малкото минути на своето «удоволствие».

Често пакъ, щомъ свърши поетата музика, антракта до като започне второто хоро не се употребява за почивка, а се използува

за ново хоро при циганите. Тая непрѣкъснатост на хорото докарва прѣумора на организма. Желателно е и обстоятелството, както и всички онези, които игратъ, както и зрителите да стоятъ отъ вънъ, а не вътре защото при подобна галиматия, хорото губи отъ своята естетика...

Всички тези и др. черти не говорятъ ли полза на играчите и любителите на хорото. Послѣдните становатъ при такива обстоятелства, щото врѣдът изпъкватъ напрѣдъ предъ ползата и традицията да има хоро. »Тъ сѫ млади« — казватъ. Да. Но младостта проявена на хорото, не се състои въ безразборното и неразумното харчене на физически и нервни сили. Всичкото тоне пиление и изтощаване докарва до несъмнѣнни вреди. Струва ми се че нашите сестри и братя знаятъ ползите и врѣдът отъ хорото, за да направятъ послѣдното по тихо, по умѣрено, по цѣлесъобразно, слѣдователно и по полезно.

Дължа да изкажа своята скромна благодарностъ, както на воените, отъдѣто иде инициативата за отпускане на воената музика, така също и на музикантите, които харчатъ сили, за да доставятъ удоволствие на всички.

ХРОНИКА.

Какъ се възнаграждаватъ достойните?

Познатия на царибродски граждани, г-нъ С. Памуковъ, и-кътъ владелицето на царибродската гараси е подалъ оставът отъ длъжността, и замина за гр. Русе на служба въ частна търговска къща, гдѣо намира възнаграждение двойно повече, отъ онъвъ получавано отъ държавата.

Познавайки трудолюбието и способностъ

на г-на Памукова, който съ стоещето си тукъ на този постъ близу 4 години е билъ единъ между коректните и услужливи чиновници, ние стихаляваме за неговото напускане, а още повече, че нашиятъ управителъ толко се трижатъ за добриятъ хоръ, които отъ мизерното възнаграждение и съ нийкото да служатъ честно всѣкому, сѫ принудени да напускатъ държавното областестване и намиратъ приемъ въ частните кантони гдѣо се идри индивида много по на чувствителни възни.

Ние му пожелаваме добъръ успѣхъ въ новата му служба.

Събрание.

Утре въ 2 ч. следъ обядъ въ помъщното на прогимназията ще се състои общо годишно събрание на членовете отъ Царибродската Популарна банка съ дневен редъ:

- 1) Отчетъ за 1910 годъ;
- 2) Освобождаване отъ отговорностъ до същия Управителъ съвѣтъ;
- 3) Утвърждение бюджета за 1911 г.;
- 4) Избиране 3 члена отъ Управ. съвѣтъ, вместо изпълните по жребие, съгласно чл. 41 отъ устава, както и на членове за сконто и контроленъ съвѣтъ.

Новия кабинетъ.

Слѣдъ седмодневното трудно положение на кризата, кабинетъ се състави отъ народници и прогресисти въ слѣдната състава:

Ив. Е. Гешевъ председателъ и на външните дѣла.

Ал. Люцкановъ на вътрешните работи.

С. С. Бобчевъ на просвѣтното.

Т. Тодоръ на финансите.

И. Абрашевъ на правосъдното.

Д. Христовъ на търговията и земедѣлието.

А. Франгя на общ. сгради и пакт. и съобщението.

Генералъ Никифоровъ на войната.

За свѣдение.

Възъ основа окръжното на Министерството на Общите Сгради и пр. отъ 17. XII. 1910 г. подъ № 1848 се забранва частна практика на чиновници — тъхиници. Тъкъто е случая съ град. инженеръ комуто е върнатъ планъ на тукашния гражданинъ Кота Янчковъ.

да се прикрия... (малко мълчание). Амалия е замислена, говори нещо съ Райна). Хубава маневра, ако е вѣрио, че вие нищо не знаете..., а хората вече знаятъ. Какъ правично Амалио, отъ кога те у-достоиха съ тая честъ?

Амалия. (нервно). Но азъ нищо незнай и ще ви моля, ако неискате да ни измѣчвате, съобщете какво знаете.... (къмъ Райна). Ни-ма ти нищо не знаешъ?

Райна. Кълна ти се, че нищо не зная. Цѣла зарань съмъ при тебе и леля ми нищо не е говорила.... Олге, ще ти се разсърдя, ако по-не ти не пи кажешъ... или искате да се шегувате.

Олга. Изглежда, че ние първи съобщихме за новината, ние

първи трѣбва и да ни л откриемъ. Но мене много ме очудна, дѣто вашите не сѫ съобщили на въстъпните напрѣдъ... Да, невѣроюто даже.. Майка ви още отъ снощи ни покани да бѫдеме довечера у-въстъпните, понеже Борисъ ще дойде да поискаша ржката ти. А тъ като, предполагатъ, че ти нѣма да имашъ нищо противъ, довечера ще стане официалния годежъ....

Райна (на себе си: — вижъ ли какво се състояла радостната новина). Доста сполучливъ изборъ.

Амалия. (прѣзъ всичкото това

врѣме изглежда захласната, смутена и несвѣрзано говори — поблѣднела).

Азъ вече годена...

официалът годежъ...

Борисъ...

моята ржка (извиква високо, още по блѣд-

на)... Каква ирония... Не, тъ се подпиратъ съ мене. (пада отъ стола).

Елена. (изплашена). Боже мой, какво е стана!... (въ това врѣме успѣватъ да и поставятъ на канапето; полека та доходка на себе си).

Амалия. (съ съвѣмъ слабъ гласъ — блѣдна). Искамъ вода. (излиза Елена; слѣдъ малко се върши съ чаша вода въ ржка).

Олга. Защо така прѣбледнеште? Какво ви стана?... (Амалия взима чашата, намокря кърпичката и триче чл. отъ си).

(Слѣдва).

Царибродски серсемльци и зевзекъци прѣзъ средопосница.

Пощенския тренъ пристигна. Дѣцата, продавачи на вѣщи, бѣрже ги поеха отъ ржѣтъ на Трайко вѣстникара и той имъ заповѣда да викатъ съ високъ гласъ: «Министерството вѣ оставакъ! Всѣки се напрѣдварваше да купи вѣкъ и всѣки съ охота четеше за оставаката, а най много-чающитъ за властъ. Веднага по цѣлото градче почнаха да се събиратъ на групи, по бол. граждани и да праватъ прѣдположение, коя партия ще бѫде повинана на властъ. Разбира се, че най много имаха претенции, за ини, борци противъ личния режимъ. Бурелски изовецъ, подителя имъ, веднага съобщи съ циркуляръ на армията си, че поематъ властъта. На друния денъ го видохме заоби- коленъ отъ нѣколко борци, които новече приличаха на чували, на- тъкаши съ вълна, отъ колкото на хора, само че имаха прикрепена по една глава, отъ която прозираха по двѣ кървави и поднущани отъ пинисто очи. Послѣ се научихме, че това били лидеръти на народната партия вѣ Царибродска околия и че всички били кандидати за окол. началници, само че имъ линсуваха итагани. Кумъ М. и кумъ Г. които, до този прѣ- ме ходеха съ закопчани, подпътени съ очи кошки, палта, веднага ги замѣтиха и търгаха по гра- дът да демонстриратъ силата си. За да даде по голѣма тѣжестъ на себе си, кумъ Г. си купи отъ Гю- ра Цацорката сини очила, за да му вижда всичко синъ и да му се струва, че всичко е народишко, даже и дѣрветата.

К. берберина зарѣза бѣрспачетъ си и на хорекитъ сурати почна да гледа, като на говежди шкембетъ и ако нѣкой човѣкъ му попаднеше да се бѣрсне, то той, отъ нервозностъ, стружене сурата му, като шкембе. Нивицитетъ, които проми- ваше и продаяше на разни баби да лѣкуютъ маясила си, изпухаха отъ непромѣнка на водата. Той излизаше, по петъ пъти вѣ минута, изъ дукана си на улицата, ма- хаше съ бѣрсача, сѣкаше съ сабя и мислеши, че и припасаль ве- че, като старшия.

Т. байът, търговецъ на всичко, който продаваше напослѣдъкъ ис- кусствени цѣти съ синъ бол., за- хвърли всичко, назяка се хубаво и търгна по чаршията, като ма- хаши и викаше: «мамо-о-о, майкъ- му, че я прѣнашемъ скоро тал на- джинъ».

К. синъ на два попа, беше се надуул като биволь, погъръналъ триста ока блатска жабунялса вода.

И цанковистъ се раздвижиша. Соколъ бѣрже ихна копя си и вѣ

кариеръ отиде по Невлийтъ да съоб- щи на приятелитъ си, че идатъ. По цѣля пътъ той декламираше и приповтаряше привѣтствената рѣчъ, че бѣ държалъ, вѣ качеството си на градски кметъ, при по- срѣдането на Ламсдорфа и бѣ из- никалъ вмѣсто: «ура, да живѣе Русия, — ура да живѣе Царибродска България»; и онаа що държа вѣ офицерския клубъ на 12 Ноемврий:

«Г-нъ Никоновъ, ка занущаше ония ми ти топове, ка засвѣткаше ония ми ти сунгии, ка зачалише ония ми ти ба-дере отъ сѣно по граница, оно мали, мани-наа! и се надуващие, като че ли той, прѣ- ставителя на Царибродска България, е яхнътъ свинки-емблемата на сърбия.

К. или тѣтъ наречення Вранги, който по радио държа единъ блѣ- стящъ рефератъ прѣдъ членовете на тусканишто будилашко д-во вър- ху темата «агитацията като срѣд- ство за изразяване на думи и разпродажба на лули и клопо- тари», а сега продаваше зарзвавъ, другъ ленъ — телефонъ параси.

Г. А. нѣкогашното стамболови- ко слѣпце, що съ мургания си су- ратъ осѣтляващие царибродско, щомъ чу, че народицитетъ поематъ властъта, почна да снове ту при агента на застрахователното д-во «Балканъ», ту при они на «Бъл- гария» за да проучва, като коя комбинация за застраховка живоътъ е най изгодна за него, да се уси- гури, отъ страхъ да го иенамѣрятъ нѣкой денъ мѣртвътъ край лудни- хата, що бѣ пострилъ, за себе си, и Градинско гладно поле.

Радославистъ като чели бѣха най спокойни. Отъ тѣхъ само К. кюмдзио, които напослѣдъкъ бѣ произведен отъ нѣкой зевзекъ вѣ чинъ. Майоръ, бѣрже смыкала кирлилото си палто, облече новото си, и пардесъ, нахлули на главата си бомбе, което му миза-

ше толкова, колкото би мизало на войнишка чучула, влизаше отъ ду- кянъ вѣ дукянъ и викаше: «ни- си тѣрнете; ОНЪ че нико тогова оногона, па тукъ вижъ че каже, като Иисусъ Христостъ на Лазара. Стаци бай Василе, я дате видимъ сега, па да му мислитъ нѣма да има вече сопи, а че има папук- чийски шила, па като хакнемъ нѣ- кого, дека трѣбе, па да видите изборъ».

Аптеката на Илиевъ, збирището

на чиновниците, съвсемъ запустя, а запустя за туй, защото славата му мина.

Единъ кандидатъ за чиновникъ, съ малки играви свински очички, постолиенъ посетителъ на аптеката, прѣстана да влиза вѣ нея. Щомъ чу, че дѣцата, вѣстнико-продажи, извикаха: «чистъ народ-нишки кабинетъ», той бѣрже се отправи къмъ кафенето на кумъ М., заржча си ракия и зеле за мезе и при всичко че ракията съмъ- деше на дървенци и баба марта бѣ свѣршила работа съ зелето, гълташе лакомо зеле и ракия, като думаше: «г-нъ М. отъ кждѣ, моля Ви се, купувате тая хубава ракия, какъ, моля ви, сте съхрани- ли това хубало зеле до сега? Изка- ми се да си направя отъ него сър- ми, бихте ли ми продали? А кумъ М. се дуеше, отвараше своето без- замбо като на сомъ чайне и про- фъллюваше: «о молимъ, молимъ заповѣдайте».

Днитъ текътъ, а новъ кабинетъ нѣма: кумъ Г. почна да се безпокой и думаше: «ОНЯ го е страхъ отъ настъ, затова не се рѣшава да ни наложи властъта, а Бурелски изовецъ го изглеждаше сърдито, съ мѣтния си погледъ и му думаше: «простако, какъ смѣшъ да говориш че ОНЯ може да ни наложи. Ти забравяшъ, че ние сме борци противъ личния режимъ и до като имаме вѣ редоветъ си та- кива неустраними герои катъ Г-нъ Тодоровъ, ОНЪ никой пътъ нѣщо посмѣ да ни налага властъта, ами нещо ще ми се наложимъ».

Най послѣ Бурелски замѣца за София за дѣ слѣди по отблизо кризата, като заповѣда на кумъ Г. да се не отдѣля нито минутка отъ телефона и юмъ се получава- ти нини веднага да ги прилаге на кумъ М. който стоеше, като часовъ, прѣдъ портите на станцията, а той отъ своя страна да уведомява съзартизнатъ си борци

Рѣченъ и същено Кумъ Г. взема ед- на рогоска отъ Сокола, посла я вѣ коридора прѣдъ телефонната кабина и се разположи да си прѣзъ пощата, за да бди. Прѣзъ нощта той сънувалъ единъ страшъ санъ за него синъ. Както се изучихме по послѣ отъ негови приятели, съ- изъ бѣла съдѣния прѣзъ нощта телефонъ звънѣцъ силно издръжалъ. Той се я- ви на телефонната вуня. Г-нъ Тодоровъ съ ясентъ гласъ му казалъ: кумъ ние поехме управлението, какъ искашъ да становешъ? А той му отговорилъ — Кметъ, Бурелски не дава да бѫдешъ кметъ, говорилъ Годоровъ, той те ѿрѣ ъзилъ вѣ листата из спиритъ като наї бого- чество лице. А кумъ Г. отговорилъ: «ба- годоръ Ви за честта, азъ нѣмамъ прѣ- ме по щаници да запинамъ вратата на чер- квата да я паза отъ крадци, ялъ съмъ тая попара».

Огъ тоя синъ кумъ Г. е силно обиденъ, ходи изъ чаршията и заявява че всѣ улу- шание, че напуска редоветъ на борците и става тончевъ стъ

Всички горбизложени серсемльци станаха прѣдъ срѣдопостната недѣля, 1911 година.

Urzus.

Ц-бродъ, Печ. Миновъ, Хаджиевъ.